

## 5 — LJIGA

Razvuklo se ovo poslepodne. Kad god gvirnem kroz prozor dočeka me isto crnilo, u njemu uvek isti raspored zvezda, i u daljini zelenkasti sjaj koji bdi nad svima nama. Poslepodne, prepodne, jutro, oni trenuci između svega, ovde na svemirskoj stranici svi oni se lako stope u jedno, osim ako niste jedan od šljakera koji više od pola dana provede radeći šta stigne za bednu platu. E, pa ja nisam jedan od njih, ali opet se ne osećam povlašćeno zbog toga, naročito ne danas, kada se završava prvo kolo godišnje Lutrije. Da bar mogu da odvojim kintu za pristojan hologram...

„Ej, matori, šta si se zagledao!?“

Prepoznajem taj glas, a na njega se smesta nadovezuje grgutavi smeh koji pripada njegovom pajtašu.

Okrećem se i montiram lažni kez. „Ljupko i Ljutko. Ili beše obrnuto? Šta se ljušti danas?“

Ljutko (ili Ljupko?) frkće, a njegov brat gladi tetoviranu čelu i dalje se smeškajući. „Ne pominji mi posao, čitavu noć brojim ljuške u snu i čekam vikend.“

Ljupko i Ljutko su šljakeri, a ljuštionica je mesto gde odrađuju svoju normu, svakako bezbednije nego na nekom od spoljnih poslova, ali ljušti se zato i po 14 sati dnevno.

„Šta ti radi ljubimče?“, pita me ovaj bolje raspoloženi, mislim da je Ljupko.

Umesto lažnog keza navlačim masku ozbiljnosti, ali nisam siguran da je potpuno lažna. „Rekoh ti da je ne zoveš tako, to mi je supruga.“

„Ni prva ni poslednja.“

„Ova deluje ljubomornija od drugih.“

Kikotanje.

Ignorišem upadice i nastavljam. „Viđam se sa njom popodne, odvojili smo vreme samo za nas, pa ako ste za neko blejanje ovog vikenda mene slobodno preskočite.“

„Opa bato!“, zviznu Ljutko.

„Opasno“, smeška se Ljupko.

„Mislili smo da gledamo Lansiranje večeras, a posle možda kod Maksa na partiju, pa ako uglaviš malo vremena...“

Razmišljam kako da ih se otarasim što pre. Jebeno Lansiranje. Ljiga je ponovo gladna, a ovoj dvojici je to tek obična zajebancija.

Vraćam pogled ka crnilu. „Ljubopitljivost će vam doći glave. Možda svratim kod Maksa, ali Lansiranje ću da preskočim.“

„Kako hoćeš...“, pomirljivi glas iza mojih leđa.

Mislim da su shvatili poruku, čujem kako se udaljavaju i nešto mrmljaju ispod glasa, a onda mi sine i doviknem: „Ej, a koja je lozinka na ulazu večeras?“

„Ljuljaška“, dobaci odlazeći Ljupko ili Ljutko.

\*\*\*

Prozvali su to Ljigavčeva maglina, iako nije nikakva maglina. Glupi naučnici. Mi smo to uvek zvali Ljiga. Zelenkasto treperenje koje nije bilo toliko daleko kao što su naučnici mislili, a nakon što se približilo i okružilo stanicu upišali su se od sreće kad su shvatili da je inteligentno. Siguran sam da im se pišačka smrzla onog trenutka kad je stigla poruka: *ja gladan vi hrana*. S vremena na vreme do stanice bi stiglo nešto što bi Ljiga pljucnula. Jedan šljaker koji je radio spolja načisto je pohisterisao kad ga je ljudska lobanja strefila u vizir. Nismo imali kuda da bežimo, a ni Ljiga nije imala nameru da potraži drugi kutak svemira, pa je tako pao dogovor.

Ugovoreno ljudožderstvo. 1000 po godini. U dva cuga. Praktično servirani. Čuo sam da je bilo cenkanja.

Danas je već osma godina i 500 baksuza koji su pristali da učestvuju u Lutriji čeka na Lansiranje...

„Vanja!“

Okrećem se ka dva uplakana tamnosmeđa oka moje drage. Četiri meseca smo u braku od pet meseci koliko se znamo, nisam formalista, ali to je donosilo određene beneficije.

Leti mi u zagrljaj i čvrsto me steže. Uranjam glavu u njenu gustu svetlosmeđu kosu razmišljajući koliko će mi nedostajati taj miris.

„Moramo da idemo“, kažem. „Neću da čekam da pošalju pandure i da pravim scenu.“

„Scenu. Kao da je to i bitno.“

Nežno joj uklanjam jednu suzu. „Razgovarali smo o tome. Hajde da nam ovi trenuci prođu u miru.“

„Prokleta Lutrija...“

Nisam morao da se kockam, ali nisam želeo život smrdljivog šljakera i Lutrija je bila jedini način. Prošle godine sam pokupio kajmak a sada je umesto kinte stigla karta u jednom pravcu. Treća sreća nije postojala u takvom sistemu i svi ljubitelji kockanja bi pre ili kasnije izvukli kraću slamku.

Proveravam časovnik. Predajnik će se u svakom slučaju oglasiti uskoro, pa će oni koji se ne pojave i odluče se za bekstvo biti pohvatani relativno brzo. *Sa stanice se može otići samo u jednom pravcu*, voleo bi da kaže Miki. On radi utiskivanje, poznajem ga, dobar momak, odigramo po partiju povremeno. Jednom sam ga pitao, polu u šali, koliko bi koštalo da nekoga preskoči i ozbiljnim glasom mi je rekao da stvar uopšte nije u novcu, jer predajnik mora da završi u nekome. Sve se broji i odstupanja ne sme da bude.

Stegla mi je šaku i ja sam ispratio stisak i podigao za jedan osmeh, ispratila je osmehom a ja sam se pitao da li je primetila moj blef.

\*\*\*

Prostorija za opraštanje. Najodvratnije mesto na čitavoj stanici. Oni koji su sami deluju najopuštenije.

Nije bilo suza, isplakane su, niti optuživanja, to je već sve rečeno ili progutano. Razmenili smo sitne uspomene koje su se nakupile za tih naših pet meseci. Sasvim dovoljno da začas proleti vreme dozvoljeno za opraštanje.

Mrzim ristanke.

Bez poslednjeg zbogom, naglo okrećem leđa i brzim korakom se upućujem nazad ka ulazu, uranjajući u masu. Iza mene ostaje njih 500 a moja draga među njima. Dovoljno naoružanih stražara stoji pripravno svuda okolo, za svaki slučaj.

„Vanja!?“

Ne odazivam se i čekam da se oglasi pisak predajnika. Umešan u masu, nevidljiv, posmatram kako dva stražara odvlače moju supругu. *Predajnik mora negde da završi*. Utiskivanje je potpuno bezbolno, i još važnije – neprimetno. Naravno da nije ništa posumnjala kada sam je zamolio da pođe sa mnom na utiskivanje.

Pokušava da im objasni, ali predajnik je tu. Proveravaju spisak i tada stiže konačna presuda. Kockice se sklapaju u njenoj glavi, mogu to da joj pročitam na licu, ali sada je već kasno. Sva ona međusobna začikavanja zbog toga što imamo isto ime...

Napuštam zonu i idem ka svojoj kabini. Prebiram po mislima. Možda ću posle narednog izvlačenja moći da priuštim sebi hologram. I bolju kabinu. Procenat ide Mikiju, a tu je i kartaški dug...

Nisam navikao da budem sam. Razmišljam koliko još Vanja ima na ovoj stanici, vreme je da potražim sledeću.